ZELENOBÍLÁ VYKRÁDAČKA

napsal Jan Malinda

ilustrovala Anna Fialová

Vaše oblíbené literární postavy jdou na fotbal

CPRESS

Zelenobílá vykrádačka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Malinda

Zelenobílá vykrádačka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CPress, 2019

ZELENOBÍLÁ VYKRÁDAČKA

Vaše oblíbené literární postavy jdou na fotbal

CPRESS

Obsah

Děti z Bullerbynu (1. kolo) 7
Školák Kája Mařík (2. kolo) 13
Černí baroni (3. kolo) 19
Bouvard a Pécuchet (4. kolo) 23
Tajný deník Adriana Molea (5. kolo) 25
Zápisky z cest (6. kolo) 29
Vyřídit si účty (7. kolo) 33
Malý princ (8. kolo) 37
Deník Bridget Jonesové (9. kolo) 41
Broučci (10. kolo) 47
Povídky z jedné kapsy (11. kolo) 51
Harry Potter a kámen mudrců (12. kolo) 57
Baron Prášil (13. kolo) 63
Mikulášovy patálie (14. kolo) 67
Alchymista (15. kolo) 71
Hrdý Budžes (16. kolo) 75
Z deníku kocoura Modroočka (17. kolo) 77
Důmyslný rytíř Don Quijote de la Mancha (18. kolo) 79
Bylo nás pět (19. kolo) 83
Pan Kaplan má třídu rád (20. kolo) 87
Postřižiny (21. kolo) 91
Kocour Mikeš (22. kolo) 95
Tři muži ve člunu (23. kolo) 99
Dopisy Olze (24. kolo) 105
Povídky Šimka a Grossmanna (25. kolo) 109
Babička (26. kolo) 113
Padesát odstínů šedi (27. kolo) 117
Rychlé šípy (28. kolo) 123
Saturnin (29. kolo) 129
Slovácko sa súdí aj nesúdí (30. kolo) 133
Tankový prapor (31. kolo) 137
Proměna (32. kolo) 141
Honzíkova cesta (33. kolo) 145
Účastníci zájezdu (34. kolo) 149
Pohádka o Jindřiškovi (35. kolo) 153

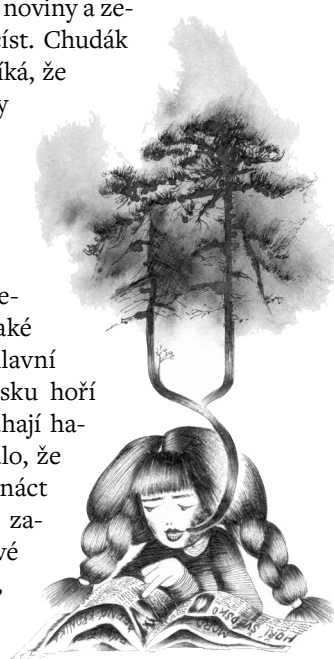
1. DĚTI Z BULLERBYNU

(*věnováno A. Lindgrenové*)

Jak jsme si hráli na chuligány

Jednou ráno v půlce prázdnin jsme se sešly s Annou a Brittou na našich mellangårdenských schodech ke kuchyni. Na kole právě přijel pošťák a přivezl noviny pro dědečka. A tak jsme se Britta a Anna a já vydaly k dědečkovi, že mu noviny předáme.

Dědeček byl moc rád, že jsme ho navštívily, a dal nám cukrkandl, který má v rohové skříni. Předaly jsme mu noviny a zeptaly jsme se, jestli by je chtěl přečíst. Chudák dědeček. Je už skoro slepý. Někdy říká, že kdyby nebylo nás dětí, že by se nikdy nic nedověděl, protože všichni dospělí v Bullerbynu mají málo času a nemůžou mu noviny číst. A dědeček řekl: „Achjojo, to se ví, že mi můžete přečíst noviny."

A tak jsme mu četly všechny inzeráty i zprávy o tom, kdo umřel, a také o všech neštěstích ve světě. V hlavní zprávě se psalo, jak v celém Švédsku hoří lesy a jak švédským hasičům pomáhají hasiči z celé Evropy. V jiné zprávě stálo, že v Thajsku pustili z nemocnice jedenáct kluků, které zachránili potápěči ze zatopené jeskyně. Ach, to bylo napínavé čtení! Vůbec si neumím představit, co bych si počala o prázdninách tolik dní v jeskyni. Ale kdyby tam se

mnou byly Anna a Britta a měly bychom dostatek jídla a knížek, tak si to možná trochu představit dokážu.

Pak se přiřítili Lasse, Bosse a Olle, kteří byli od rána na obhlídce ptačích hnízd. Chtěli také číst dědečkovi noviny. Občas mě rozčiluje, jak se kluci po nás holkách opičí.

Kluci rovněž dostali od dědečka kousek cukrkandlu a pak mu přečetli sportovní zprávy. Psalo se v nich o tom, že v české fotbalové lize je taková pozoruhodnost, že trenér jednoho klubu trénuje své dva syny. Něco jako kdyby Lasse a Bosse byli fotbalisté a náš tatínek by je každý den trénoval. Také se tam psalo, že ten fotbalový klub se jmenuje Bohemians a že včera zvítězil nad klubem jménem Slovácko.

„Achjojo," řekl dědeček. „To už je let, kdy jsem se byl podívat na fotbalové utkání."

„Dědečku, vyprávěj nám, jaké to je na fotbalovém utkání," řekla Anna a vylezla mu na klín. A tak dědeček vyprávěl, jak jeli jednou se strýčkem Emilem ze Storbynu na fotbalové utkání do Malmö. Jízdenka byla strašně drahá, každý musel zaplatit třicet dva korun a dvacet örů. Cestovali vlakem skoro celý den. V Malmö je velikánský stadion. Dědeček říkal, že by se tam vešli všichni lidé ze Storbynu a ještě spousta lidí z jiných vesnic. Dědeček si tam koupil ve stánku pivo a k tomu párek, který byl také velmi drahý, stál ho patnáct korun a třicet örů. Dědeček pak vzpomínal, že do Malmö tenkrát přijel na utkání nějaký český klub, který prohrál o dvě branky, takže už pak nemohl bojovat o evropský pohár. To mi přijde nespravedlivé, že po tak těžkém utkání se jedni můžou radovat a druzí musí být smutní. Potom nám dědeček vyprávěl o tom, že tam tenkrát byli i nějací chuligáni.

„Dědečku," řekla Britta, „co jsou to chuligáni?"

„Achjojo," řekl dědeček. „To jsou lidé, se kterými bývají těžkosti. Opíjejí se pivem a někdy straší nevinné lidi. Achjojo."

Dědeček byl po tom vyprávění o fotbalovém utkání v Malmö už moc unavený a potřeboval si lehnout. Anna ho pečlivě přikryla a šli jsme ven.

Chvíli jsme hráli obíhanou. Potom Lasse dostal nápad a řekl:

„Pojďme si hrát na fotbalový zápas!"

A tak jsme se rozdělili. Olle a Bosse si hráli na fotbalisty. Olle byl hráč Bohemians a Bosse byl hráč Slovácka. Lasse, Anna, Britta a já jsme si hráli na to, že jsme fanoušci. Usadili jsme se společně na norrgårdenském plotě, jako že je to tribuna. Anna a Britta fandily Slovácku a povzbuzovaly Bosse: „Bosse, do toho! Bosse, do toho!"

Já jsem fandila Bohemians, protože se mi ten název líbil a vymyslela jsem si to dřív. Povzbuzovala jsem Olle: „Olle, obehraj ho! Olle, dej gól!"

Lasse nefandil nikomu. Hrál si na mrzutého fanouška a měl různé chytré rady a poznámky: „Heleď, Bosse, kterej umělec tě učil ty kličky?“ Nebo: „Ty, Olle, s takovýmhle kopáním by tě vyhnali i ze stavby!“

Ach, to jsme se těm jeho poznámkám nasmáli! Potom Lasse řekl: „Měli bysme tu mít nějaký občerstvení, jako se prodává na fotbale. Hlavně párky a pivo.“

Samozřejmě že Lasse to nemyslel tak, že bychom pili opravdové pivo, protože pivo v žádném případě není pro děti. Brrr, jednou jsem z tatínkovy skleničky trochu piva tajně ochutnala, ale vůbec to není dobré pití. A taky ho pije švec Snäll, který se opíjí a pak je zlý. Ale Anna a Britta a já jsme usoudily, že nám tu skutečně chybí nějaké občerstvení. A tak jsme běžely do naší kuchyně a vyprosily jsme si na Agdě, naší děvečce, aby nám umíchala šťávu do velkého skleněného džbánu. Agda nám ještě pro každého z nás dětí odkrojila kousek falunské uzenky, té nejlepší. Rozstříhaly jsme krabici, abychom měli i tácky, na které se na fotbale pokládá párek. Myslím, že se nám to moc povedlo a naše tácky vypadaly skoro opravdově.

Pak jsme si sedli zpátky na plot, ukusovali jsme falunskou uzenku a pili jsme šťávu. A Lasse se tvářil, že ta šťáva je pivo, a řekl:

„Hm, s pivem v hlavě ten hroznej fotbal hnedka vypadá líp.“

Potom už Bosse a Olle přestali hrát a dostali taky šťávu a uzenku. Hráli jsme si na chuligány, kteří po fotbale hodují a oslavují vítězství. Už si nevzpomínám, jestli vyhráli Bohemians, nebo Slovácko, ačkoliv Olle hrál o trošku líp.

Potom měl Lasse nápad, že bychom mohli jít jako chuligáni na výpravu a poměřovat síly s jinými chuligány. Lasse byl samozřejmě hlavní chuligán a vymyslel si jméno Drsňák Jesper. Ale když jsme o tom začali přemýšlet, tak jsme o žádných jiných chuligánech v okolí nevěděli. A Olle řekl:

„A co zkusit najít nějaké chuligány ve Storbynu?“

A tak jsme šli do Storbynu. Představovali jsme si, že jsme se právě posilnili silným pivem a jsme strašně odvážní a nebezpeční. Ale jen jsme si na to hráli, to se ví. Také jsme vymýšleli chuligánské popěvky a prozpěvovali jsme si je. Anna, Britta a já jsme zpívaly:

„Chuligáni z Bullerbynu, vypouštíme strach a hrůzu!“

Lasse, Bosse a Olle řekli, že to zní málo nebezpečně, a zpívali:

„Rozdáváme pěsti – kdo uteče, ten má štěstí!“

Pak se stalo něco legračního. Bosse přehlédl na cestě koňskou koblihu a úplně ji rozšlápl. Měl zašpiněnou botu a trochu taky podkolenky. To jsme se mu nasmáli! Ale Bosse si oklepával botu a řekl:

„No co, chuligáni musí být trochu špinaví a vůbec nevadí, když trochu smrdí. Aspoň po větru přivábí nějaké jiné chuligány.“

„Ty, Bosse," řekla Anna. „Já si myslím, že přivábíš spíš hodně much."

Bosse si hned vyvzpomněl, že bychom mohli závodit, kdo se víc zašpiní. Vyvzpomněl si to určitě proto, aby nebyl jediný, kdo má špinavou botu. Anna, Britta a já jsme nesouhlasily a Britta vymyslela, abychom závodili v tom, kdo vykřikne hlasitěji „gól". Nejhlasitěji vykřikl „gól" Lasse. Stejně hlasitě vykřikli „gól" Bosse a Olle. Já jsem tak hlasitě „gól" nevykřikla. Ale Anna a Britta nevykřikly hlasitěji než já.

Vtom se za našimi zády ozval hromový hlas:

„Krucinál! Co tady hulákáte, vy usmrkanci?!"

Byl to švec Snäll. Hlavu měl výhrůžně vystrčenou z okna. Ach, to jsme se všichni vylekali! Byli jsme tolik zabraní do vykřikování, že nám nedošlo, že procházíme zrovna okolo chalupy ševce, který nesnáší hluk.

Lasse byl tak rozdováděný, že ho napadlo zvolat:

„Pane Snäll, nechcete se s námi poměřit, kdo vykřikne hlasitěji gól?"

Jenže švec neměl dobrou náladu a řekl:

„Že já si tě půjdu poměřit potěhem...!?" A jeho hlava zmizela v chalupě.

Nevypadalo to, že Snäll má náladu na legrácky, a tak jsme se rychle otočili a utíkali k Bullerbynu. Bosse byl ze ševce tak vylekaný, že si nevšiml toho kobylince a šlápl do něj i druhou botou. I když jsme byli celí udýchaní z běhu, tak jsme se všichni museli zastavit a smáli jsme se na celé kolo. Bosse se nesmál, otíral si botu o trávu a řekl:

„Ty, Lasse, co tě napadlo takhle dráždit ševce?"

A Lasse pokrčil rameny a řekl:

„Já bych to normálně neudělal. To musí bejt tím silným pivem, co mi stouplo do hlavy.“

Myslím, že až budu velká, tak se chuligánem nikdy nestanu. Chuligáni mají strašně náročný život. Pořád musí myslet na to, aby si našli nějaké chuligány, se kterými by mohli poměřit síly. A musí pořád shánět a pít nějaké pivo, aby měli kuráž.

—

1. kolo
Bohemians Praha – 1. FC Slovácko 2:1

2. ŠKOLÁK KÁJA MAŘÍK

(*věnováno M. Wagnerové-Černé*)

XLVI. KÁJA SE SEZNAMUJE S ULTRAS

Bylo léto právě v polovici a den vyběhl z lehkého oparu jako nejkrásněji propečený rozpíček, když maminka před jedenáctou řekla: „Nic naplat, Kájo. Chtěla jsem dát vařit krupky do polévky, ale nikdež ve spíži ani jedna. Nezbývá, než abys mi zčerstva zaběhl do Lážova ke Štulcovi. Nikde se nezdržuj, ať jsi hnedle zpátky."

Kája upaloval trapem z hájovny s pěti krejcary v kapse, jako vítr prohnal se průsekem a už mu od patiček vířil lážovský prach.

Pan Štulc stál před krámem s rukama založenýma a rozhlížel se. Kája se poklonil a hezky hlasitě pověděl:

„Pěkně vítám, děkuju pěkně, pane Štulc, pochválen buď Pán Ježíš Kristus. To děláte dobře pro zdraví, že se sluníte, ale opatrně, sluníčko nad Babou teď před polednim spaluje jak ohýnek, vzácná paní z lesovny by vám radila, abyste si tváře pomazal šuviksem."

Pan Štulc byl dnes jako na trní.

„Kdeže bych vzal čas na slunění, Kájo," pravil ustaraně. „Polední vlak mi má přivézt zásilku skořice. Pekařský mistr pan Suchý už se po ní od rána shání a já nemám, kdo by mi na nádraží balík vyzvedl. Příručí mi marodí s osypkami a Vojta Brabencovic, který mi tam slíbil zaběhnout, ne a ne se ukázat."

Kájovy rty se rozšířily k úsměvu.

„A to já vám na nádraží zaběhnu, pane Štulc. Jsem zpátky jako nic."

„To bys byl laskav," usmál se pan Štulc. „Dám ti pak korunu od cesty."

Kájovi zasvítila očka:

„Ju, pane Štulc, to já si tu korunu hnedle u vás proměním za hrst rozinek! Máte jich zrovínka dost?"

„Rozinek ti hrst rád přidám k té koruně, chlapče, ale teď už utíkej. Zdálo se mi, že jsem už zaslechl houkat vlak u Čisovic nad Sýkorákem."

Úsměv šťastného dítěte šlehl mu kolem očí a jasný hlásek radostně mu řekl: „Tak zaplať Pán Bůh a naděl Pán Bůh stokrát víc!“ A už viděl pan Štulc jen patičky utíkajícího Káji ulicí k nádraží.

U vlaku se Kája zčerstva otočil, přejal balíček se skořicí od staničního sluhy a vesele pospíchal k Lážovu. Když ale doběhl k silnici na Dobříš, zachytil mu zrak podivný automobil, jaký tady Kája dosud nespatřil. Byl menší a kulatější, než má mladý pan doktor, a jeho kapota se proti sluníčku zářivě odrážela, jako by byla obalena třpytným papírem.

Kája se na moderní automobil jako z jiného století díval s obdivem. To jsou vymejšlenosti na tom světě, pomyslil si.

Šofér právě z vozu vystupoval. Měl dočista oholenou hlavu, na které mu trčel vprostřed vysekaný trávníček havraních vlasů, tváře bujně zarostlé. V Kájovi hrklo: „Tááák,“ špitl si sám pro sebe. „Pán loupežník z brdských lesů si vyjel o sobotě na vejlet! Teď mi zrekvíruje krabičku se skořicí a pověsí mě támhle na větev za bundičku a bude ze mě mámit, kde má maminka kuřata, aby nás v noci přišel vyloupit!“

Srdíčko mu hlasitě klepalo a už vymýšlel, kudy místo nejlíp oběhnout, ale pak si vzpomněl slov pana faráře Hlouška, který říkával: „Potkat zlo a vyhnout se mu není žádné hrdinství, ale pustit se s ním do křížku, přemoci je, to je jiná!“

Čím blíž Kája přicházel, tím lépe viděl, že šofér má v ušním boltci zapíchnutý kovový plíšek. Otevřel kapotu, drbal si zarostlou bradu a díval se do motoru.

Kája už byl zcela u něj. Poklonil se a hezky hlasitě pověděl: „Pěkně vítám, pane loupežník, to jsou k nám hosti!“ A s ohromnou zvědavostí si prohlížel šoférovy paže zhusta pokreslené černými obrázky. „Asi jste včera po obědové pečínce zaspal na kanapi v jeskyni a vaše dětičky vybraly z popelníku uhel a pomalovaly vás, jako jednou počmárala Marjánka Šafářovic zeď.“

Šofér se ke Kájovi otočil a tázavě si jej prohlédl:

„Heleď, ty Marjánko, nevíš tady o ňákym servisákovi, kterej by moh’ mít svíčky?“

„Ju, Servisákovic tu neznám,“ řekl Kája. „V Lážově nejsou, ale třeba by to mohli být lufťáci, tam jich o prázdninách je! Svíčky by vám mohl prodat i strejček kostelníkovic, jestli vám vystačí hřbitovní.“

Šofér se chraplavě zasmál:

„Tys dneska snídal vtipnou kaši?“

„Kaši ne, pane loupežník, maminka mi namazala chleba máslem, ale pak jsem byl ještě u pánovic v lesovně a tam jsem od jejich Týny dostal tažený štrúdl s kopečkem šlehačky a ten mi jenom sklouznul do ledvin. A co že jste tu zastavil? Asi se vám tu zalíbilo u loučky a chtěl jste válet sudy a dělat kotrmelce?“

„Kleklo mi auto. A za dvě hodiny máme bejt v Příbrami,“ řekl šofér nad motorem a bez zábran si zívl, až se Kája podivil, jak se může hubička tak roztáhnout.

Z automobilu vystoupil i druhý pán, který měl kolem krku ovázanou zelenobílou šálu a v ruce držel láhev piva. Smutně řekl šoférovi: „Sem říkal, že sme měli ject vlakem.“

Kája se usmál: „Tudy do Příbramě vlakem? Páni loupežníci, tady dojedete na Dobříš a dál byste musili pěšky, ale k večeru byste tam byli jako nic. Panečku, to z Řevnic, tam frnčí jinačí vlaky! A co že máte namířeno do Příbramě? Snad s procesím na Svatou Horu se chcete vydat a pomodlit se u křížku? Nebo jedete na nákupy, pořídit nějakou flintičku dětičkám?“ ptal se opatrně Kája, kterého zaujala pánova šála. „A že jste si vzal o prázdninách kolem krku dečku? To asi aby vás neofouklo. Lepší je se otužovat, ráno skočíte do rybníčka, jako jsem to učil pánovic Zdeňu; ta taky chodila nasazená ve vestičce, kabátku a kamaších. Kdyby do ní člověk strčil, svalila by se jako hrouda. A dneska, panečku, běhá v zimě bez rukavic a tvářičky má červené jako třešně.“

Pán se zelenobílou šálou se usmál: „To s těma loupežníkama si trefil. Jedem na fotbal, uloupit tři body. Sme totiž klokani z Vršovic.“

Kája teď byl nadobro zmaten. O klokanech jim už vyprávěl pan řídící; jsou to něco jako sloni nebo vembloudi a žijí v Anstrálii. Ale že by klokani

loupili? O tom pan řídící pomlčel, anebo to neví. Kde asi můžou být Vršovice? Jistě to bude dál než Nídeň.

Když loupežník se šálou začal mocně upíjet pivo z láhve, Kája naň pohlédl a hlasem plným obav řekl:

„Pane loupežník, tyhle breberky nepijte. Zvyknete si na to a potom z vás bude stará Hromádková, ta taky začínala tímhle a pak přešla na kořalku a kolikrát už se válela v blátě. Jak říkává náš tatínek: v kořalce je rohatej schovanej – proto ona tak strká těma, co ji pijou. A taky říká: hospoda je pelech hříchu."

„Pelech hříchu?" rozesmál se pán se šálou, „To si musim zapamatovat."

„Napojte se radši vodou ze studánky, ta je jako malvaz, lepší než pumeranč s čikuládou," radil mu Kája.

„Vidíš to, Loupáku," řekl šofér tomu se šálou, „až budu mít odteďka chuť na plzeňský, dám si radši čikuládu."

„Heleď, Modráku," odpověděl mu pán se šálou a dopil pivo z láhve, „kdybys byl tak chytrej jako tady mladej, tak už máš ten tvůj vehikl dávno v cajku a hověli bysme si na stadiónu ve Starkově na párku."

Párek, vzdychla Kájova duše, když zaslechl to slovo, to on zná. Maminka mu ho už jednou koupila, ale říkala: „Tu máš ‚biřkle', Kájo, ať víš, že je jarmark." Ale začínal té tajemné řeči obou pánů pomalu rozumět. To on ten fotbal v Příbrami jistě bude podobný jarmarku – taky se tam asi dá ledasco koupit a prodat.

„Hele," obrátil se na Káju šofér. „Má tady někdo odtahovku? Odtah, rozumíš?"

Loupežník se šálou vytáhl z kapsy šustivý sáček zelenobílých bonbonů a nabídl Kájovi: „Na, vem si klokanku."

Kája bonbon rozbalil a strčil ho do hubičky. „Ju," vykulil vzápětí očka, „v tom je studeného větru, jako když začne před Vánocemi foukat od Baby! Tuhle ledovou zimu budu ze sebe dýchat až do klekání! Odtah nevím, pane loupežník, ale potah tady má pantáta Fichtlovic. Panečku, ten vás sveze jako nic a jaká je to krása! Ale nesedejte si k němu na sedátko, to byste vypad'; sedněte si radši pod sedátko do slámy a dejte si pozor, až práskne do koní a pojedete hup nahoru, hup dolů, ať si nepřekousnete jazyk!"

Šofér zaklapl kapotu automobilu a řekl tomu druhému:

„Mladej je tak chytrej, že by se vo něm dal napsat metr knih, ale jak asi pije moc tý vody z hrnečku, tak s nim neni řeč. Já du vygooglit ňákej ten servis."

A vytáhl z kapsy malou krabičku a začal do ní klovat ukazovákem.

Káju ta krabička kromobyčejně zaujala.